

Music

Suivante

Autor: Nadia

Cześć, nazywam się Nadia „Nitka” Burda. Mam 8 lat. „Nitką” nazwała mnie kiedyś moja młodsza siostra Maja. Spodobała mi się ta ksywka i zaczęłam jej używać jako mojego pseudonimu. Podpisuję nim swoje prace. Malowanie, rysowanie i szkicowanie jest moją wielką pasją. Wtedy tworzę i działa moja wyobraźnia. Najbardziej lubię malować naturę. Cieszę się, że mogę to robić. Z każdą kreską moja umiejętność

się rozwija. Marzę o tym, że pewnego dnia namaluję idealny obraz, tak jak na przykład Picasso. Postanowiłam z moją koleżanką Tośką, że kiedyś założymy wspólną galerię z naszymi obrazami, rzeźbami i innymi pracami.

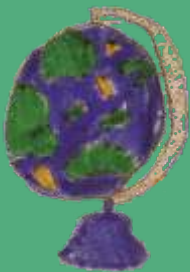
Uwielbiam też dzikie koty, ponieważ skaczą i szybko biegają. Ich sierść pozwala im z łatwością ukrywać się. Bardzo lubię biegać, skakać i się ruszać, więc byłoby super mieć ich zwinność i zdolność kamuflażu. Chociaż na jeden dzień chciałabym zostać lwicą albo pumą.

Interesuję się kamieniami. Myślę, że kamienie są jak ludzie – każdy jest inny. Najbardziej lubię agaty brazylijskie, dlatego, że mają w środku różne piękne wzory. Kiedy patrzysz pod światło, ich kolory stają się bardzo wyraziste. Przypominają motyle, ryby, a nawet wzory na tkaninach.

Jestem ambitna, koleżeńska i chętnie podejmuję wyzwania. Szybko nawiązuję nowe relacje. Udział w projekcie to dla mnie nowe doświadczenie i nowe umiejętności. Pracuję z tkaniną i tworzę katalog. Poznaje wielu interesujących ludzi i specjalistów, np. grafików, redaktorów, fotografów. Trzeba słuchać tych, którzy posiadają wiedzę, aby poszerzać swoją. Jest dla mnie ciekawe, kiedy pozostali uczestnicy przedstawiają swoje pomysły. Słucham ich i inspiruję się do dalszej pracy.

Mój katalog nazywa się „Nić i świat”. To dlatego, że kiedy oglądamy wystawę, wyruszamy w podróż w świat sztuki. Nić jest ważna. Gdy się przyjrzymy, każdy przedmiot, każda rzecz składa się z malutkich nitteczek. Dzięki nitkom są tkaniny.

Przed projektem tkanina była dla mnie rzeczą raczej zwykłą, służącą do uszycia ubrań czy pościeli. W projekcie odkryłam, że może posłużyć jako materiał do stworzenia prac wyrażających różne przesłania, różne emocje. Dzięki wsparciu pani Magdy mogłam zobaczyć prace z różnych perspektyw. To rozwija ciekawość, pokazuje, że praca nie jest tylko kawałkiem tkaniny, że ma przesłanie. Ciekawe jest też to, że każdy artysta realizuje temat inaczej – według swoich poglądów, pokazując, co jest dla niego ważne.

Adriana Antidin „The World in Fire”

Ta praca wyraża ciepło, wręcz gorąco, ponieważ czerwone i pomarańczowe elementy symbolizują rozgrzane kontynenty. Kontynenty te zrobione są z przyszytych plastikowych koralików. Moim zdaniem symbolizują one plastik i odpady, które zaśmiecają Ziemię.

My źle traktujemy swoją planetę, ponieważ śmiecimy i wycinamy lasy. Gdyby Ziemia nie była tak rozgrzana, kontynenty byłyby w kolorze zielonym i morskim.

W tej pracy ważne jest dla mnie przesłanie. Można sobie wyobrazić, że dzieło przedstawia Matkę Naturę i jej spódnicę. Jest ona na tyle duża, że ja mogłabym się pod nią schować. Ta spódnica wydaje się też być bardzo ciężka, a z wyglądu przypomina wulkan.

Ja wyobraziłam sobie, że ta praca przedstawia zamknięty teren, który nam – ludziom – został. Taką kapsułę, w której możemy żyć podobnie jak ryby w akwarium. Ta kapsuła jest szara i smutna. A poza nią nie ma już żadnego życia.

Wybrałabym tę pracę, żeby jeździć do szkół i przedszkoli i pokazywać dzieciom, w jakim stanie jest Ziemia. Żebyśmy mogli ją jeszcze uratować.

Zadanie. Ciepło

Ubierz się w czapkę, szalik i rękawiczki. Zrób 20 szybkich przysiadów i zobacz, jak gorąco jest Ziemi.

Zadanie. Bez telefonu

Odłóż telefon. Poproś swoich rodziców, żeby opowiedzieli ci zabawę ze swojego dzieciństwa i pobawcie się w nią.

Hanne G „Splinter Group”

W tym dziele autorka próbuje połączyć miękkie z twardym. Materiał, którego użyła, jest w niektórych miejscach szorstki, a w innych delikatny. Gdy po raz pierwszy zobaczyłam tę pracę, pomyślałam, że to są wielkie rulony, sople albo trąba powietrzna.

Gdy lepiej się zastanowiłam nad jej przesłaniem, dostrzegłam, że to dzieło nie przedstawia czegoś radosnego. Uważam, że autorka opowiada o samotności człowieka i odłączeniu od większej grupy. Kojarzy mi się to z emigrantami, którzy opuszczają swój kraj. Dlatego myślę, że osoby, których historie przedstawia ta praca, muszą być smutne.

Na pierwszy rzut oka każdy z pięciu elementów dzieła wydaje się taki sam, a tak naprawdę różnią się od siebie. Niektóre mają stożkowe zakończenie jak strzała, inne plackowate. Wszystkie mają ze sobą coś wspólnego. Jest to kolor.

Mnie się to kojarzy z ludźmi – na pierwszy rzut oka wszyscy mogą się wydawać tacy sami, ale z charakteru będą zawsze inni. Mają też różne poglądy.

Moim zdaniem znaczenie ma także liczba „rulonów”, ponieważ nieparzystość oznacza samotność. Zawsze, gdy chcemy dobrać się w pary, jeden nie będzie miał kolegi. Moim zdaniem nie ma wtedy nikogo, kto mógłby wesprzeć. Jeśli musieliby się rozdzielić, zawsze jeden nie będzie miał współtowarzysza.

„Rulony” są do siebie podobne, więc trudno wybrać, który nie pasuje. Nie jest łatwo zdecydować, którego odrzucić, tak aby zostały pary. Każdy chce zostać. Każdy chce być częścią kompletu.

Jednak gdy się zastanowimy, możemy wybrać inną drogę. Ważne jest, że dzieło wisi. Dzięki temu możemy wejść do wnętrza pracy i tym sposobem stać się jednym z jej elementów. Wtedy rulonów będzie sześć i dzięki temu każdy ma swoją parę. Dla mnie łączenie się w pary jest ważne – ktoś może ci pomóc, nie jesteś sam. Nawet jak będzie niebezpieczeństwo, nie będziesz się tak bał.

Zadanie. Oszukuj zmysły w sposób nieoczywisty.

Zawiąż supeł na miękkim szaliku. Zaobserwuj efekt.

Agata Ciechomska „Distinct Connection”

Praca jest zbudowana z trzech części, które mają kształt prostokąta. Na pierwszy rzut oka wydaje się, że są one takie same, ale jak się dokładnie przyjrzymy, to zauważymy, że jednak nie.

Środkowa część składa się z pasów pionowych i poziomych, natomiast boki z pasów i połówek koła. Każdy z tych trzech elementów składa się z dwóch warstw. Dzieło nie jest płaskie, ponieważ zrobione zostało z kolorowych drucików, które wystają i są poplątane.

Praca ma charakter przestrzenny, ponieważ środkowy element jest lekko wysunięty do przodu. Gdy patrzymy na obiekt, kolory się mieszają. Gdy spojrzymy z innej perspektywy niż przód, w niektórych miejscach praca jest przezroczysta. Sprawdziłam to, wsuwając rękę pod materiał.

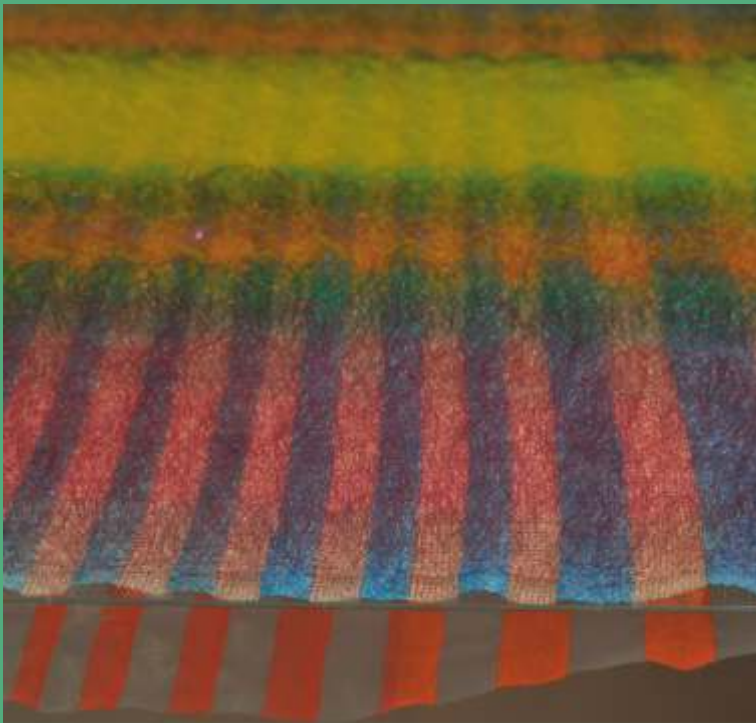
Ważne, że praca jest na białym tle, ponieważ dzięki temu dobrze widać kolory. Ciemne tło spowodowałoby, że niektóre barwy stałyby się bardzo ciemne, zaś inne w ogóle by zniknęły.

Gdy się odwrócimy, dzieło będzie inaczej wyglądać. Nigdy nie zobaczymy całości. Dzięki temu, że dzieło wisi, można to wszystko zaobserwować.

Zadanie. Magiczne światło.

Znajdź kolorowy kubek, balon lub kolorową szklanę. Podłóż pod światło i zaobserwuj, co się stanie.

Co robią dzieci w galeriach sztuki? Jak odnajdują się w przestrzeni wypełnionej obiektami artystycznymi? W jaki sposób ich odbiór różni się od osądu dorosłego widza?

Projekt „Punkty Widzenia. Młodzi o Triennale” jest próbą odpowiedzi na powyższe pytania. Postanowiliśmy zrealizować ideę muzeum partycypacyjnego, zacierając granicę między instytucją jako nadawcą a gościem jako odbiorcą. Zaprosiliśmy do współpracy grupę uczestników w wieku 8 – 14 lat zainteresowanych sztuką. O udziale w programie decydowała kolejność nadsyłanych zgłoszeń.

Zadaniem uczestników projektu było spojrzenie na „16. Międzynarodowe Triennale Tkaniny” (16 MTT) z własnej, osobistej perspektywy, a następnie przedstawienie swojej interpretacji muzealnej publiczności. Publikacja, którą trzymacie Państwo w dłoniach, jest efektem kilkutygodniowego cyklu warsztatów. Ich uczestnicy, wspierani przez ekspertów, słuchali o historii i znaczeniu 16 MTT, dokonywali wyboru prac, uczyli się, jak fotografować obiekty i opisywać ich formę, a także jak przekazać innym swoje refleksje – w postaci katalogu oraz podczas oprowadzania po wystawie skierowanego do szerokiej publiczności.

Misją Działu Edukacji CMWŁ jest wypracowanie z odbiorcami ich własnego sposobu interpretacji dzieła sztuki. Ponieważ sztuka współczesna powszechnie uznawana jest za trudną w odbiorze nawet dla dorosłych, byliśmy ciekawi rezultatów, jakie przyniesie spotkanie młodych odbiorców z medium tkaniny. W Państwa ręce oddajemy 7 publikacji – efekt kilku tygodni pracy naszych uczestników: Adama, Apolonii, Franka, Hani, Lidki, Michaliny i Nadii. To ich głos, ich punkt widzenia, ich wybór i opowieść o 16 MTT. Naszą rolą, jako ekspertów i edukatorów, było wyposażenie uczestników w odpowiednie narzędzia w taki sposób, by wzmocnić ich szczerzy i osobisty przekaz.

Z dumą i satysfakcją prezentujemy Państwu rezultat naszej wspólnej pracy, mając nadzieję, że także Wy, zainspirowani katalogami, znajdziecie własny, osobisty punkt widzenia na prezentowane na wystawie dzieła.

Magdalena Gonera

Mirosław Owczarek – warsztaty z projektowania katalogów

Kiedyś malarz i wykładowca historii sztuki, od zawsze ilustrator prasowy. Laureat kilku konkursów, bohater niewielu wystaw, a przede wszystkim ktoś, kto lubi sobie wyobrażać i ma możliwość od blisko 30 lat dzielić się swoją wyobraźnią na łamach prasy i w publikacjach Centralnego Muzeum Włókiennictwa w Łodzi.

Mimo tysięcy rysunków i setek innych wydawnictw, żyję w nadziei, że najlepsze projekty i pomysły jeszcze przede mną, że moja artystyczna biografia jest w toku.

Udział w projekcie był dla mnie wielką i zaszczytną przygodą. Mam nadzieję, że swoimi uwagami jedynie pozytywnie wpłynąłem na Młodych Twórców i nie za bardzo mądrzyłem się, niby z racji swojego dorobku, wykształcenia, zasług etc. Młodym Artystom gratuluję inwencji, a życzę... życia z wyobraźnią :)

Katarzyna Mądrzycka-Adamczyk – warsztaty z mówienia o tkaninie

Artystka, edukatorka. Absolwentka łódzkiej ASP. Od 2010 r. pracuje w Muzeum Sztuki w Łodzi w Dziale Edukacji. Prowadzi wojewódzki konkurs o kulturze współczesnej dla szkół podstawowych „Do czterech razy sztuka!”. Współautorka publikacji „Książka do zobaczenia”, będącej zestawem ćwiczeń na patrzenie i widzenie. Część warsztatów jej autorstwa jest kanwą scenariusza programu „Kulturanek”. Koordynuje w MSŁ Dzień Wolnej Sztuki, uzupełniając dzieła biorące udział w akcji o pomoce dla osób niewidomych. Uczestniczka kilkudziesięciu wystaw ogólnopolskich i międzynarodowych. Organizatorka „action crocheting” polegających na wspólnym dzierganiu (banner Siostrzeństwo; Unizm na okrągło). Inicjatorka świętowania Światowego Dnia Dziergania w Miejscach Publicznych na Rynku Włókniarek Łódzkich. Autorka pracy „Poczuj” znajdującej się w CMWL. Pozwala ona na zmysłowe doświadczanie tkaniny, jest otwartym procesem, dorabianym przez każdego. Twórczyni projektu artystycznego „Ja, Kosmos”, do którego można dołączyć, ofiarowując guzik lub koralik.

Ewa Czesna – warsztaty z redakcji tekstów

Specjalista ds. pozyskiwania funduszy w Centralnym Muzeum Włókiennictwa w Łodzi, koordynator wydarzeń kulturalnych (m.in. festiwalu Geyer Music Factory), certyfikowany specjalista ds. zarządzania projektami (IPMA-D), wykładowca filozofii na studiach niestacjonarnych w Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi. Wcześniej: specjalista ds. promocji i marketingu w CMWŁ (odpowiedzialny m.in. za kampanie promocyjne Międzynarodowego Triennale Tkaniny w latach 2013, 2016) oraz asystent w Katedrze Logiki i Metodologii Nauk Uniwersytetu Łódzkiego.

Doktor nauk humanistycznych w zakresie filozofii, wykładowca akademicki, autorka publikacji dotyczących współczesnej filozofii języka, redaktor portalu „Digitex. Wirtualne zasoby CMWŁ” oraz książek naukowych z pogranicza filozofii, kulturoznawstwa i estetyki.

Artur Frątczak – warsztaty z fotografowania obiektów

Twórca filmowy z ponad dwudziestoletnim doświadczeniem. Specjalizuje się w filmie dokumentalnym, realizuje filmy fabularne i krótkie formy z obszaru nowych technologii: Augmented Reality i Virtual Reality. Prowadzi zajęcia filmowe i fotograficzne z młodzieżą w Wytwórni Filmów Oświatowych, zrealizował „Kulturaneek” – cykl programów edukacyjnych o sztuce dla dzieci i młodzieży. Jest autorem wykładów o tematyce filmowej dla Muzeum Sztuki w Łodzi, opracował i zrealizował koncepcję oświetlenia retrospektywnej wystawy Magdaleny Abakanowicz „Metaformizm” i „Metaformizm II” oraz „Dior i ikony paryskiej mody”, „16 Międzynarodowe Triennale Tkaniny” w CMWŁ.

Doktor sztuki w dziedzinie sztuk filmowych, obecnie pracuje jako wykładowca w PWSFTviT w Łodzi, prowadzi działalność naukowo-badawczą w dziedzinie sztuki operatorskiej, jest autorem publikacji: „Twórcza praca, czyli o współdziałaniu kierownika produkcji z operatorem obrazu” oraz „A Few Thoughts on Making Films in VR Technology” dla branżowego pisma „FILM&TV KAMERA”.

Jego pasją jest fotografia, podróże i książki eksplorujące obyczajowość oraz kulturę narodów dawnego Związku Radzieckiego.

Publikacja towarzyszy wystawie
16. Międzynarodowe Triennale Tkaniny

Koncepcja | Nadia Burda

Opisy prac w katalogu | Nadia Burda

Opracowanie zadań | Nadia Burda

Redakcja i korekta | Nadia Burda, przy udziale Ewy Czesnej

Projekt graficzny | Nadia Burda, przy udziale Mirosława Owczarka

Fotografie obiektów | Nadia Burda, przy udziale Artura Frątczaka

Fotoedycja | Artur Frątczak

Druk | Media Press

Koncepcja i koordynacja projektu | Magdalena Gonera

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego**

Dofinansowano ze środków
Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego
pochodzących
z programu Edukacja kulturalna
z Funduszu Promocji Kultury

Dofinansowano
ze środków
Miasta Łodzi

monnari

Sponsor
projektu

Centralne Muzeum Włókiennictwa w Łodzi

www.cmwl.pl | 2019

DO
ZOBACZE-
NIA!!!

